

[Henry Christensen.]

dyrtidsportion, måtte der være en kompensationsmulighed for de lavtlønnede grupper, der kunne komme i den situation i så fald at få en indkomstnedgang. Jeg forstår, at det er de to betingelser, hr. Per Hækkerup i dag finder måske antagelige eller rimelige. Da jeg på venstres vegne anførte de synspunkter under debatten dengang, fandt det ikke på noget tidspunkt respons i diskussionen med den daværende regering. Den var bare optaget af, hvordan den kunne blive enig med hr. Aksel Larsen og især med hr. Sigsgaard. Det er de samme sociale synspunkter i byrdeforlingen, der ville kunne lægges til grund i den nuværende situation. Derfor er der reelt ingen tale om — det er en insinuation, når hr. Per Hækkerup siger det — at det, man fra regeringspartierne side ønskede her over for organisationerne, var at optage forhandlinger på skråt. Det var reelle forhandlinger, der byggede på et socialt afbalanceret grundlag.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Jeg beklager, at det er hr. Henry Christensen, der har en kort hukommelse, for ellers ville han vide, at vi netop for de lavtlønnede grupper ønskede at gennemføre en kompensation under hensyntagen til, at de afgav en dyrtidsportion.

Må jeg videre sige både til hr. Haunstrup Clemmensen og til hr. Henry Christensen, at det er jo i og for sig en paradoksal situation: vi forelægger en politik i december måned; denne politik forkastes til stor skade for landet af den nuværende regeringsblok. Så kommer denne regeringsblok og forelægger den næstbedste politik, efter at man har forkastet den bedste, og så siger man til os: hvad er jeres alternativ?

Formanden: Hr. Henry Christensen har ordet for en kort bemærkning; og vi går derefter over til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Det kan godt være, at hr. Per Hækkerup havde forslag om kompensation for de lavtlønnede, men det var ikke under forhandlinger, hvori vi

andre deltog; det var i hans forhandlinger med hr. Sigsgaard og hr. Kai Moltke og hvad de hed dengang. Det var ikke et svar på det, vi lagde frem, og det var ikke balanceret af med de andre forudsætninger, vi havde. Det er det, der er det afgørende. Det var ikke lagt frem over for os, og det var ikke — selv om hr. J. O. Krag ryster nok så meget på hovedet — på noget tidspunkt kædet sammen med forsøg på at undgå en særbeskatning for de indkomstgrupper, der havde faldende indkomster.

Aksel Larsen: Det, der nu er sagt fra regeringens og regeringspartierne side, har ikke kunnet stemme os mere velvilligt over for regeringens forslag om skatteforhøjelser, begyndende med en forhøjelse af momsprocenten fra 10 til 12½.

Tillad mig at sige om denne forhøjelse, at det vil formodentlig være den almindelige opfattelse, at når man forhøjer momsprocenten fra 10 til 12½, så drejer det sig altså om en forhøjelse af denne form for beskatning med 25 pct. Dette er imidlertid ikke tilfældet, det er en forhøjelse af skattebyrden ved hjælp af momsen, altså denne specielle del af beskatningsbyrden, med 100 pct. (Afbrydelse: 100 pct?). Med 100 pct.

Da momsen trådte i kraft, indbragte den, i første omgang kun for et halvår, godt og vel 1 milliard i merprovenu ud over, hvad man havde fået ved engrosomsen, som blev afskaffet. Hele denne milliard og lidt mere til, altså hele provenuet, blev brugt til sociale kompensationer og forskellige skattelettelser. For et helt år ville imidlertid den 10 pct.s moms give godt og vel 2 milliarder ud over, hvad engrosomsen havde givet. Men de kompensationer og skattelettelser, momsens indførelse blev ledsaget af, består stadig væk, og det vil sige, at en 10 pct.s moms giver i merprovenu ud over, hvad engrosomsen gav, godt og vel 1 milliard. Nu vil man forhøje momsprocenten til 12,5; det giver efter regeringens beregning 1.250 millioner i merprovenu på årsbasis. Af disse penge skal 100 millioner eller 200 millioner bruges til sociale kompensationer. Jeg finder også, at den tanke, der er fremkommet fra regeringens side om disse kompensationer, er meget beskednen. Men altså, facit bliver, at denne forhøjelse af